

*

— Frate, da' ce cauți aici așa devreme? l-a întrebat Tom pe Oleg, rusul care era în tura de noapte la telefonul care face contactul între armata egipteană și șeful statului-major al forțelor israeliene.

— Ei, știi, a venit autobuzul mai devreme și m-am gândit să te scutesc de ultimele cinci minute, a răspuns Oleg.

Tom se minuna de cât de inimoși puteau să fie rușii ăștia uneori. El n-ar fi stat nici un minut peste program. S-a ridicat, cu grijă să-și mascheze pantalonii în față cu rucsacul JanSport, a traversat biroul cu separeuri, a lăsat în urmă gardurile cu sârmă ghimpată ale bazei și a ieșit pe poarta ce ducea spre inima Tel Avivului, cu străzile sale aglomerate și stridente. Mallul Azrieli se înălța deasupra lui, scânteind ca o gură cu diamante. Mașinile se fugăreau și culorile li se contopeau pe șosea. Și atunci, cum stătea lângă o tarabă cu sucuri organice din portocale și grâu încolțit, a simțit că-i vibrează ceva în pantalonii uniformei verzi, și-a împins pușca M-16 mai pe spate și a vârât mâna în buzunar ca să citească mesajul de la Gali.

*t rog nu fi suparat blocata in baza ink 2 weeknd t rog raspunde
t rog nu fi suparat mi-e dor de tine*

Tom și-a băgat telefonul la loc în buzunar. Deja îl durea. Și știm doar, știm, cât de imposibil de greu e să te holbezi la un telefon unsprezece ore. Da, la un telefon. Așa că nu putem să-i găsim vreo vină lui Tom că nu i-a răspuns lui Gali și nici nu putem să-i găsim vreo vină pentru următoarea destinație către care l-au purtat picioarele.

Era deja zece noaptea și Tom tot nu-i dăduse vreun mesaj de răspuns lui Gali. Ea știa asta pentru că, deși teoretic n-avea voie să-și ia telefonul la punctul de frontieră, tot îl lua, dat pe vibrații, ascuns între inimă și vesta gri antiglonț pe care o purta. De la depărtare părea bărbat sau aducea cu o broască, sau cu un bărbat-broască, cu vesta ei exterioară verde, burdușită cu gloanțe și fumigene, și cu cascheta verde pe cap. Când Iana rusoaica a ajuns la spital din cauza deshidratării (vacă ambițioasă ce e), Gali s-a oferit să rămână în bază, deși urma permisia de weekend în care putea pleca acasă.

— Bună, Gali. Te uiți un pic la buletinul ăsta? a întrebat-o Avișag.

Era celălalt caporal de serviciu la punctul de control al camioanelor în seara aia. Fire din părul ei drept îi ieșeau de sub caschetă de parcă se sufocau la rădăcină. Nadav, ofițerul, le supraveghea de pe un scaun de plastic alb, trosnindu-și degetele și sorbind alene din priviri fiecare mișcare a lui Avișag.

În buletinul pe care i l-a arătat Avișag lui Gali scria „Mustafa Al-Zain“. Conform buletinului, care părea în regulă, era israelian de origine arabă. Zâmbea atât de încordat în poză, că i se strâmbase nasul roșu și, cu toate că din buletin reieșea că are patruzeci și doi de ani, în poză părea de vreo douăzeci și era chiar simpatic.

— Bună, Mustafa, l-a salutat Gali aplecându-se cu grijă spre geamul din față, cu țeava puștii M-16 în față, conform protocolului. În buletin scrie că locuiești într-un sat din nord. Ce cauți aici, tocmai la sud?

— Hai, frate, ce te iei de mine, am fost să văd minunile Egiptului. Nu poate omu' să se ducă să vadă frumusețile Egiptului? a răspuns Mustafa.

În spatele lui nu se zăreau decât culmi nisipoase, ca niște linguri crem gigantice răsturnate pe o față de masă bej.

— Da, bine, dar cu camionul? s-a băgat Avișag în vorbă ridi-când din sprâncene și prefăcându-se curioasă.

— Da' ce, nu poate omu' să viziteze frumusețile Egiptului cu camionu'? a încercat Mustafa să se scoată.

Dar era prea târziu, o știa. În timp ce vorbea deja apăsa pe butonul de deschidere a compartimentului din spate.

Camionul era gol în afară de trei cutii de carton. Mai era și curat, mirosea a odorizant Febreeze. Gali lungana s-a lăsat în genunchi și s-a uitat să vadă ce era într-una din cutii, pe când Avișag îi făcea lumină cu lanterna ei mare și orbitoare. Preț de-o clipă cele două au semănat cu doi pirați care caută după comori sau două prințese-pirat, cel puțin în propriii ochi.

Deasupra erau portocale, ceea ce era OK, pentru că nu erau destule cât să trebuiască plătită taxa de frontieră. Însă la fundul cutiei erau sute de DVD-uri de contrabandă. *Shrek 2*, *Pur și simplu dragoste*, *Harold și Kumar*, dar și *Amantul doamnei Daisy* și *Sex în grup la New York*.

— Domnule ofițer!

— Nadav! au strigat fetele coborând din camion.

Nadav s-a ridicat și s-a dus la ele cu pași agale, frecându-și obrazul cu palma. Era doar cu puțin mai înalt decât Gali și cu vreo treizeci de centimetri mai înalt decât Avișag. Și-a pus ușor mâna pe umărul ei strângându-l între degete. Și glasul îi era încordat, parcă se screnea să vorbească.

— Care-i problema? a întrebat Nadav.

— Filme, a răspuns Gali.

— Câte? a întrebat Nadav.

— Probabil în jur de o mie, a zis Gali.

— Atunci nu-i problemă, a spus Nadav.

— Bine, dar..., a încercat să se opună Avișag.

— Nici un „dar“. Dacă-l reținem o să treacă zile întregi până vine cineva de la departamentul legal ca să facă formele și să-i confiște filmele. O să iasă imediat, mai deștept decât e acum, și data viitoare o să le-ascundă mai bine, a zis Nadav.

Nici nu se uita la fete când vorbea, își privea mâna de pe umărul lui Avișag.

— Și iar nu facem nimic? a întrebat Avișag, dar Nadav doar a mângâiat-o după ureche cu arătătorul și i-a zâmbit.

— Mersi c-ați fost curve cu mine, le-a strigat Mustafa din camion, luând-o din loc și lăsând în urmă un nor de praf care le-a pătruns în nas, urechi, gură și în porii feței.

Din cele douăzeci și patru de ore ale zilei, Gali și Avișag își petreceau șase în tura de la punctul de frontieră, opt ore în tura din turnul de pază și restul orelor după pofta inimii. Desigur, știm că trebuie să facă duș zilnic (le verifică), să mănânce în cortul popotei (nu le verifică nimeni), să-și păstreze armele curate și vesta complet echipată (le zic c-o să verifice aleatoriu, dar n-o fac).

Și să doarmă. Ai nevoie de somn.

Dar fetelor tot le mai rămânea niște timp. Mai rămânea niște timp, o groază de timp, care le plana deasupra capetelor.

Gali a apăsat cu toată forța pe maneta ruginită de deasupra capului și apa rece a izbucnit ca un strigăt, potopind-o într-o clipă cu totul, și la fel a apăsat pe manetă declanșând un nou urlet

acvatic, iar și iar. Avusese de gând să facă un duș scurt, ca să se întoarcă în cort și să verifice dacă primise vreun mesaj, însă acum simțea că nu vrea decât să rămână la nesfârșit la dușuri. Voia să fie curată, și mai curată. A apăsât pe manetă deschizând totodată ochii și arsura din ochi i-a dat un sentiment de satisfacție. În jur de cincizeci de fete goale apăsau toate tăcute pe manete, lăsând doar apa să vorbească.

Își amintea cât dezumflată fusese când făcuse prima dată duș la comun cu fetele. Nu-i trecuse prin cap că niște sâni pot arăta atât de dezamăgitor. În cel mai bun caz erau mici, ca ai ei, și în cel mai rău erau mari și lăsați peste abdomen ca niște lacrimi dolo-fane. S-a uitat în jos la propriul corp, cea mai mare dezamăgire dintre toate. Ultima dată când fusese acasă s-a privit în oglindă și a descoperit că dinții i se îngălbeniseră la vârfuri, de parcă îi muiase cineva în miere. Se apucase de fumat în prima lună de instrucție, însă îngălbenirea a survenit dintr-odată, ca un pumn în față.

Acum și-a plimbat privirea mai jos de sâni mici și pământii, până la picioarele lungi și pământii. Nu împlinise încă nouăsprezece ani, dar în mai puțin de un an de când purta uniforma verde cu pantaloni lungi picioarele i se goliseră cu totul de culoare, de parcă niște lipitori îi supseseră lumina soarelui. Cel mai rău arătau exploziile vineții care-i acopereau picioarele și-și răspândeau sateliți roșietici în toate direcțiile. Oricum și-ar fi potrivit pușca M-4 pe spate, tot se lovea cu țeava de metal în picioare în același loc, iar și iar, până făcea o vânătaie atât de dureroasă, că era nevoită să-și aranjeze arma astfel încât să se lovească de un loc fără vânătăi, creând astfel o nouă explozie vineție ce radia în nuanțe albăstrii pe pielea foarte albă.

Corpul lui Gali îi declarase jihad, pur și simplu. Nu știa al cui era corpul acela acum, dar sigur nu era al ei. În adâncul inimii știa că nu conta dacă Tom îi trimite sau nu vreun mesaj. Asta-i mai lipsea acum, să-și dea jos pantalonii în fața lui și să scoată la iveală picioarele astea care nici nu-i aparțineau.

Și noi știm că, dacă și-ar fi dat pantalonii jos, dacă el ar fi încercat s-o apuce de picioare, ar durea-o atât de rău, că ar țipa.

— Zici că mă iubești, dar nu m-asculți deloc, a zis Avișag.

Îi plăcea în camera asta. În afară de rulota de lemn cu dușurile, biroul ăsta de ofițer era singurul spațiu din bază compus din

altceva decât un cort. Și nu era nici din lemn, era o cameră din carton alb transportată cu tractorul până în mijlocul pustietății. Chiar avea o plantă în ghiveci, un birou și o canapea. Și se încuia pe dinăuntru.

— Ba te ascult, a răspuns Nadav.

Și-a lăsat pușca M-4 sub un scaun, s-a așezat și s-a aplecat să-și scoată bocancii militari.

— Nu înțeleg ce rost are să stăm aici – nu facem nimic niciodată, a zis Avișag. Am crezut că dacă ești într-o unitate de luptă, asta înseamnă ceva. Am crezut că o să fac altceva decât să stau de pază după ce am terminat-o cu monitoarele.

— Știu că-i greu, scumpo, a zis Nadav.

S-a uitat la ceasul Swatch și a început să-și descheie blazonul verde.

— E greu pentru că tu ești aiurea. Nu ne lași să arestăm pe nimeni. Nu te interesează decât să petreci cât mai mult timp liber. Dacă exact acum vor să dea de tine prin stație fetele din turnul de pază? Nici nu-ți ții stația pornită. Și dacă ne prinde cineva? Și nu vii niciodată când stau de pază să vezi ce fac, nu faci nimic, da, și tu, tu..., a spus Avișag.

Parcă trecuse o veșnicie de când nu mai vorbise atâta.

A încercat să continue, dar Nadav a venit pe canapea. S-a întins peste ea și a apucat-o de brațele subțiri.

— Șșșș, ascultă, i-a zis sărutând-o pe ureche.

— Nu-i drept, a zis Avișag, dar vocea deja o lăsa iar.

— Nici mie nu mi se pare drept să stau să vă păzesc pe voi, fetele, cât vă jucați de-a soldații, i-a zis Nadav punându-i mâna peste gură. Crezi că-mi place să comand „unitatea asta experimentală de infanterie cu femei“? Că asta am ales să fac? Sunt zile când numai de dragul tău găsesc forța să-mi pun uniforma.

I-a astupat în continuare gura, deși nu era nevoie. Avișag nu mai avea de gând să vorbească. Întinsă pe canapea, ea se întreba de ce ni se mai dau cuvinte pe lumea asta.

Tom s-a dus prima dată pe strada Alenby la numărul 52 cu Oleg și cei doi veri ai lui. S-a întâmplat cu trei luni în urmă, când Tom a împlinit nouăsprezece ani. Și el, și Oleg aveau liber în weekend, ceva foarte rar, pentru că de obicei alternau turele, iar Gali n-avea nici o permisie cel puțin încă o lună. Tom fusese atât

de abătut și de pierdut pe gânduri în săptămâna aia, încât Oleg trebuise uneori să strige la el ca să observe că ieșise din tură. Încercase să-l învelească dându-i o sticlă întreagă de votcă rusească ieftină, dar degeaba.

Tom chiar a bănuț că Oleg își schimbase programul turelor ca să-l convingă să iasă în weekendul ăla, însă la început Tom n-a avut chef.

— N-am chef să mă distrez weekendul ăsta, frate, atâta tot, i-a explicat Tom lui Oleg, dar lui Oleg nu-i stătea în fire să accepte un refuz.

— În Rusia avem o vorbă, „după curve n-are rost să plângi ca o curvă“, înțelegi ce zic? i-a spus Oleg.

Tom nu era prea convins.

— N-ai urlat la mine mai demult că ești din Belarus, nu din Rusia? l-a întrebat.

Apoi a aruncat o privire pe strada din fața bazei, cu speranța că va prinde vreun taxi care să-l ducă odată acasă.

— Cum zici tu, omule. Da' ascultă aici, frate, unde te duc urmează o noapte de pomină, a zis Oleg.

I-a aruncat lui Tom un zâmbet de cățeluș rusesc și și-a unit implorator palmele grăsuțe.

Taxiul i-a lăsat în cartierul cu magazine de haine, lângă Alenby, la numărul 52. Clădirea părea la exterior un magazin de haine obișnuit închis, însă când au ciocănit la ușa de metal le-a deschis un rus tânăr și slab, în pantaloni de trening.

— Vrei niște portocale? a întrebat cu accent puternic. Avem un pom chiar în spatele magazinului. V-am zis eu, în țara asta se găsesc portocale bune. Din partea casei.

În încăpere erau două canapele și o masă imensă, cu doar două scaune albe de plastic. Pe peretele alb atârna un afiș galben pe care erau scrise prețurile, cu un marker negru, gros. Scriseseră greșit „All-included“.

— Oleg, ce-i asta? Nu se poate, un bordel? i-a șoptit Tom.

Dar rusul cu portocalele l-a auzit și râdea cu poftă.

— Ia vezi ce zici! l-a avertizat Portocale.

Dar, spre propria-i mirare, Tom nu era îngrozit. Era stârnit. Oare o să fie fete sexy? Poate să le ceară să facă orice? Din clasa a zecea, de la ora aia de sport, nici măcar nu mai sărutase vreo altă fată decât Gali. Și adevărul era că uneori, chiar și pe întuneric,